נגם בע"י ליתא להך קרא עיין חידושי אגדות שס], כ) [לקמן קי. נדרים לט:],נבשאילתות סימן ל"ט פ") שמות אימא קלרתא], 1) [ב"מ לג:], ד) [ל"ל אחר ד"ה אחו], ע) [מ"א יא, מ"ב כד], י) בס"א: ללס, כ [ל"ל אחר ד"ה מלע], ל) בס"ח: שכינה וללם, מ) בס"ח: אמתו,

גליון הש"ם נמרא אבשלום איז לו חלק לעוה"ב. עי׳ סוטה דף י ע"ב תוספות ד"ה דקרנ: שם ר"י ור"א חי :סוף פ' מצורע

מוסף רש"י

מהשתרע. לריט נוטריקון מהשתרר ריע לחל (יומא מ:). שני רעים. לה לשון ריעות כשתי נשים לאיש אחד. וכעסתה לרתה. לכור (שם). ושגגתו עולה זדון. ענוש אתה עליה כמזיד (ב"מ לג:).

אומיות התיבה אלא תלויה היא למעלה ונראה ככתוב רשים: כיון ממנו ואינו מתאוה להנאת אותו מקום: **תמאי לא ידעי לארגווי**. שנעשה אדם רש מלמטה. שיש לו שונאין ואין רוח הבריות נוחה הימנו: מלכים ראשונים שלפנינו לא היו יודעים להכעים המקום כמו שהוא

לאורו שמאיר לנו השמש יבא ויטול אורו: שאנו משתמשין בו. שמאיר ביותר: אמרו לו. בני דורו והלא כסף וכו'. דבני דורו לדיקים היו כדאמרן וע״אן נסתכל בדורו של יהויקים ונתקררה דעתו: מפני מה לא מנו את יהויקים. בהדי הנך שאין להם חלק לעולם הבה: משום דכתיב ויתר דברי יהויקים. בתמיהה. משום דכתיב ביה רשע כזה לא מנאוהו: שם עבודת כוכבים על גופו ש. מתוך שהיה אדוק בה: שם שמים. משום בזיון: במלכים לא שמעתי. מפני מה לא מנו את יהויקים: בהדיוטות שמעתי. מפני מה לא מנו מיכה בהדי ארבעה הדיוטות דמתניתין: פחו מלויה לעוברי דרכים. שהיו כל העולם מתארחין אללו כדכתיב (במקרא) כל העובר ושב אל הלוים זה מיכה: זה פסלו של מיכה. כשכתב משה את השם והשליכו על נילוס להעלות ארונו של יוסף בא מיכה ונטלו בהחבא והיינו דכתיב ועבר בים לרה כשהעביר הקדוש ברוך הוא לישראל עבר מיכה עמהם שבידו השם לעשות העגל. ל"א מיכה עשה פסל והביאו עמו כשעברו ישראל הים: גרב. מקומו של מיכה. בגרב הוה פסלו של מיכה קבוע ובשילה היה המשכן: לדוחפו. למיכה: ועל דבר זה. על פסלו של מיכה שלא מיחו ישראל בידו נענשו אנשי פילגש בגבעה שנפלו ביד בנימין והרגו מהם ארבעים אלף [שופטים כ]: לגימה. אכילה שמחכילין חורחים: שתי משפחות. עמון ומואב שלפי שלא קדמו ישראל בלחם ובמים נכתב שלא יבאו בקהל: מעלמת עינים מן הרשעים. מעלמת מעיני המקום שלא להביט ברשעו לשלם לו כדרכו הרעה אלא עושה כאילו אינו רואה במעשיו:

כי בי השק. לא שייך אלא ברבונא דעלמא כלומר אותו שחפץ מכל וכל עד שארגו עכביש קוריהן ע"ג המזבח: היתר. נעשה לו א) ויבמות מטש, ש יומא

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

יכי בי חשה ואפלטהו אשגבהו כי ידע שמי

יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו

ואראהו אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי אמר ר"ש כן לקיש מאי דכתיב

יוימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר

מפני מה עי"ן של רשעים תלויה כיון שנעשה אדם רש מלמטה נעשה רש מלמעלה ולא

נכתביה כלל ר' יוחנן ור"א חד אמר מפני

כבודו של דוד וחד אמר משום כבודו של

נחמיה בן חכליה תנו רבנן מנשה היה שונה

חמשים וחמשה פנים בתורת כהנים כנגד

שני מלכותו אחאב שמנים וחמשה ירבעם

מאה ושלשה תניא היה ר"מ אומר °אבשלום

אין לו חלק לעוה"ב שנאמר יויכו את

אבשלום וימיתוהו ויכוהו בעוה"ז וימיתוהו

לעוה"ב תניא ר"ש בן אלעזר אומר משום ר"מ

אחז ואחזיה וכל מלכי ישראל שכתוב בהן

ויעש הרע בעיני ה' לא חיין ולא נידונין ₁וגם

דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר

מלא את ירושלים פה לפה לבד מחטאתו

אשר החמיא את יהודה לעשות הרע בעיני

ה' הכא ⊕תרגימו שהרג ישעיה במערבא

אמרי שעשה צלם משאוי אלף בני אדם

ובכל יום ויום הורג (את) כולם כמאן אזלא

הא דאמר רבה בר בר חנה שקולה נשמה

של צדיק אחד כנגד כל העולם כולו כמ"ד

ישעיה הרג כתיב יפסל וכתיב יפסילים

א"ר יוחנן בתחלה עשה לו פרצוף אחד

ולבסוף עשה לו ארבעה פרצופים כדי

שתראה שכינה ותכעום אחז העמידו בעלייה

שנאמר יואת המזבחות אשר על הגג עליית

אחז וגו' מנשה העמידו בהיכל שנאמר

וישם את פסל האשרה אשר עשה בבית:

אשר אמר ה' אל דוד ואל שלמה [בנו]

בבית הזה ובירושלים אשר בחרתי מכל

שבמי ישראל אשים את שמי לעולם אמון

נעשה רש מלמעלה. בידוע ששונאין אותו מלמעלה. להכי כתוב רשים שני מיני רשות: ולא נכתביה. לעי"ן כלל: משום כבודו של דוד. שחין הדבר נוהג בלדיקים ודוד היו לו שונאים הרבה: ונחמיה בן חכליה. שהיו לו שונאים הרבה מנכרים שמבקשין להרגו על שהיה בונה בית המקדש כדכתיב בעזרא (נסמיה ד) ואחת מחזקת השלח וגו'. ל"א היו לו קנאים מישראל דכתיב (שם ו) רבים ביהודה בעלי שבועה לו כי הוא חתן לשכניה בן ארח שהיו מבזין אותו. בקדושין (דף ע.) מפרש להאי קרא ולהכי איכתבא לומר שברשעים אמרינן ולא בלדיקים: היה שונה חמשים וחמשה פנים בתורת כהנים. ספר ויקרא היה מחדש בו כל שנה ושנה ודורשו מפלפולו: ח לא חיין. לא יחיו לעולם הבא עם הלדיקים ואין נדונין נמי בגיהנס. ודוקה קחמר מלכי ישרחל אבל שלמה ולדקיה מבית דוד אתו ואע"ג דכתיב בהוש ויעש הרע חיין הן לעתיד: אחז ואחזיה. ממלכי יהודה וקים להו שהיו רשעים. ואמון ויהויקים לא חשיב ואע"ג דהוו רשעים מאד כדלקמן בהנהו קים להו דחיין: הורג אם כולן. שהיו נבקעין בכובד המשאוי: כמ"ד שהרג ישעיה. ואהא קאמר קרא מלא את ירושלים פה לפה שנשמתו של לדיק שקולה כמו שמלא את ירושלים חללים: כחוב. (במלכים) [דה"ב נגן וישם את פסל הסמל אשר עשה בבית האלהים: וכתיב. והעמיד את האשרים והפסילים בד"ה (שם): ולבסוף עשה. מנשה לאותו דמותי ד׳ פרצופים: כדי שתראה שכינה. מכל צד שתכנס להיכל תראה פרצוף כנגדו ותכעום: ס מלהשתרר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרלוף 0: מלע. בית המקדש: תעשה לו מסכה לרה. כחשה שנעשית נרה לחברתה: העלה

הכניםו לבית קדשי הקדשים שנאמר יכי קצר המצע מהשתרע והמסכה צרה כהתכנס שממית. קורי עכביש. שבטל עבודה מאי כי קצר המצע מהשתרע אמר יונתן כי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן [כי] קצר המצע זה מלהשתרר עליו שני רעים כאחד מאי והמסכה צרה וגו' אמר רבי שמואל בר נחמני רבי יונתן כי הוה מטי להאי קרא הוה קא בכי מי שכתב בו ייכונם כנד מי הים תעשה לו מסכה צרה [אחז בפל את העבודה] וחתם את התורה שנאמר ייצור תעודה חתום תורה בלמודי מנשה ייקדר את התיר את המזבח אמון [שרף את התורה] והעלה שממית על גבי המזבח אחז התיר את הערוה מגשה בא על אחותו אמון בא על אמו שנאמר ייכי הוא אמון הרבה אשמה ירבי יוחגן ור"א חד אמר ששרף את התורה וחד אמר שבא על אמו אמרה לו אמו כלום יש לך הגאה ממקום שיצאת ממגו א"ל כלום אני עושה אלא להכעים את בוראי כי אתא יהויקים אמר קמאי לא ידעי לארגוזי כלום אנו צריכין אלא לאורו יש לנו זהב פרויים שאנו משתמשין בו ימול אורו אמרו לו יהומי ביום הזמי בין האין אמור בילי הכסף ולי הזהב נאם ה' צבאות אמר להם כבר נתנו לנו והלא כסף וזהב שלו הוא שנאמר בילי הכסף ולי הזהב נאם ה' צבאות אמר להם כבר נתנו לנו שנאמר בהשמים שמים לה' והארץ נתן לבני האדם א"ל רבא לרבה בר מרי מפני מה לא מנו את יהוְיקים משום דכתיב ביה בויתר דברי יהויקים ותועבותיו אשר עשה והנמצא עליו מאי והנמצא עליו רבי יוחנן ור"א חד אמר שחקק שם עבודת כוכבים על אמתו וחד אמר שחקק שם שמים על אמתו א"ל במלכים לא שמעתי בהדיומות שמעתי מפני מה לא מנו את מיכה מפני שפתו מצויה לעוברי דרכים שנאמר סכל העובר ושב אל הלוים יועבר בים צרה והכה בים גלים א"ר יוחנן זה פסלו של מיכה תגיא רבי נתן אומר מגרב לשילה ג' מילין והיה עשן המערכה ועשן פסל מיכה מתערבין זה בזה בקשו מלאכי השרת לדוחפו אמר להן הקב"ה הניחו לו שפתו מצויה לעוברי דרכים ועל דבר זה נענשו אנשי פלגש בגבעה אמר להן הקב"ה סבכבודי לא מחיתם על כבודו של בשר ודם מחיתם א"ר יוחנן משום רבי יוסי בן יקסמא גדולה לגימה שהרחיקה שתי משפחות מישראל שנאמר ייעל דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים ורבי יוחנן דידיה אמר מרחקת את הקרובים ומקרבת את הרחוקים ומעלמת עינים מן הרשעים ומשרה שכינה על נביאי הבעל "ושגגתו עולה זרון מרחקת את הקרובים

ו. בִּי בִּי חָשַׁק וַאֲפַּלְּטֵהוּ אֲשַׂגְבַהוּ בִּי יָדַע שְׁמִי: תהלים צא יד

2. וימנע מרשעים אורם

3. וַיָּסֹבּוּ עֲשַׂרָה נְעָרִים נִשְּׂאֵי כְּלֵי יוֹאָב וַיַּכּוּ אֶת נִשְׂאֵי כְּלֵי יוֹאָב וַיַּכּוּ אֶת אַבְשָׁלוֹם וַיְמִיתֻהוּ:

שמואל ב יח טו שמואל בירוטו 4. וְגַם דָּם נָקִי שְׁפַּרְ מְנַשֶּׁה הַרְבֵּה מְאֹד עַד יָּדֶּשֶׁר מִלֵּא אֶת יְרוּשְׁלַם פֶּה לְפֶה לְבַד מַחַטָּאתוֹ אשר החטיא את יהודה לְעֲשׁוֹת הָרַע בְּעֵינֵי יְיָ: מלכים ב כא טז

 וַיָּשֶׂם אֶת פֶּסֶל הַסֶּמֶל אַשֶׁר עֲשֵׂה בְּבֵית אֲשֶׁר עֶשָּׁה בְּבֵית הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֶל דְּוִיד וְאֶל אֱלֹהִים אֶל דְּוִיד וְאֶל שלמה בנו בַּבֵּיִת הַזֶּה ייָלמוז בְּנוֹ נְיַנְיּוֹ וּבִירוּשְׁלֵם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי מִבּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אָשִים אֶת לְעֵילוֹם:

דברי הימים ב לג ז 6. וּתְפָּלֶתוֹ וְהֵעֶעֶר לוֹ וְכָל חַטָּאתוֹ וּמַעְלוֹ והמקמות אשר בנה בהם ְּנִיבְּקְלֵבְּוּרְיְבָּטְּ בְּּבְּיִרְבְּ בְּמוֹת וְהָצֻמִּיר הָאֲשֵׁרִים וְהַפְּסִלִּים לִפְנֵי הִכְּנְעוֹ הָנְּם כְּתוּבִים עַל דִּבְרֵי

ייין.. דברי הימים ב לג יט 7. וְאֶת הַמִּזְבְּחוֹת אֲשֶׁר. על הַגָּג עליַת אָחָז אֲשֶׁר עשוּ מַלְכֵי יְהוּדָה וְאֶת הַמַזְבַּחוֹת אֲשֵׁר עַשַּׂה מְנֵשֶׁה בִּשְׁתֵּי חַצְרוֹת בֵּית יָיָ נָתַץְ הַמֶּלֶךְ וַיְּרֶץ מִשְּׁם יִיָּ נָתַץְ הַמֶּלֶךְ וַיְּרֶץ מִשְּׁם וְהִשְׁלִיןר אֶת עֲפָּרָם אֶל נחל קדרון:

. מלכים ב כג יב 8. וַיְּשֶׁם אֶת פֶּסֶל הָאֲשַׁרְה אֲשֶׁר עְשָׂה בָּבִּיִת אֲשֶׁר אְמַר יְיִ אֶל דְּוֹד וְאֶל שְׁלֹמֹה בְּנוֹ בַּבִּיִת ַהָּיֶה וּבִירוּשְׁלַם אֲשֶׁר בָּחַרְתִּי מִכּּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אָשִׂים אֶת שְׁמִי ַלְעוֹלְם: מלכים ב כא ז פ. בִּי קָצַר הַמַּצְע 9. בִּי קָצַר הַמַּצְע מהשתרע והמסכה צרה באצרות תהומות: תהלים לג ז

11. צור הְעוּדָה חֲתוֹם תורה בלמדי: ישעיהו ח טז

בְּהַכְּנֵע מְנֵשֶׁה אָבִיוֹ כִּי

דברי הימים ב לג כג 14. הַשַּׁמִים שַׁמֵים לִייִ ְוָהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם:

15. וְיֵתֵר דְּבָרֵי יְהוֹיָקִים יְהוֹיָכִין בְנוֹ תַּחְתָּיו:

דברי הימים ב לו ח מצולות יאר והורד גאון אַשׁוּר רְשׁבֶּט מִצְרַיִם יָסוּר: זכריה ייא 17. עַל דְּבַר אֲשֶׁר ְלֹא וּבַמַּיִם בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתְכֶם וּבַמַּיִם בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתְכֶם עֶלֶיךְ אֶת בִּלְעָם בֶּן בְּעוֹר מִפְתוֹר אֲרָם נהרים מִפְתוֹר אֲרָם

בי וביראתי אפלטהו: ע' שברשעים חלויה. שאינה כתובה בשיטת כהיתר: ממקום שיצאת משם. מקום שאדם יוצא ממנו שבע הוא פדו, ד) וא ממא מקרא חרף ואמר כלום אנו לריכין אלא